

De borduursteek als pixel

Michelle Hamer experimenteert met geperforeerd plastic

De onderwerpskeuze van de Australische Michelle Hamer (1975) lijkt te botsen met haar werkwijze. In haar handgeborduurde replica's van eigen foto's verbindt zij hedendaagse beelden met een negentiende-eeuwse techniek. Teksten die wij in het dagelijks leven over het hoofd zien, zetten in haar werk aan tot bezinning.

Op textielgebied blijkt Michelle autodidact te zijn. 'Het voordeel,' zegt ze, 'is dat ik geen aanames heb over hoe en wat met textiel. Ik studeerde architectuur en kreeg daar te horen dat wat ik maakte exposabel zou zijn. Ik sloeg die weg in, koos voor het borduren en voelde me er geweldig bij. Eigenlijk kwam ik dus per ongeluk in de kunst terecht, ik zag het eerder nooit als een optie. Wel ging ik altijd graag naar de National Gallery of Victoria, waar ik vol bewondering keek naar werk van kunstenaars als Rothko en Malevich.' Daarnaast zegt ze van verhalende kunst te houden, zoals het tapijt van Bayeux.

Geperforeerd

In een periode dat ze vanwege gezondheidsproblemen aan huis gebonden was, begon ze met borduren en breien. Michelle: 'Op zoek naar nieuwe wol ontdekte ik toevallig geperforeerd plastic. Tijdens mijn architectuurstudie was ik al geïnteresseerd in dergelijke materialen. Ik zag nieuwe mogelijkheden en ging experimenteren. Het werd een manier om zowel mezelf te uiten als verbonden te blijven met de buitenwereld, die ik als onderwerp koos.' Ze begon haar taferelen in halve kruisteken te borduren op het geperforeerde plastic. 'Aanvankelijk maakte ik het alleen voor mezelf. Slechts één vriendin wist wat ik deed. Zij vertelde erover aan een galeriehouder, die enthousiast bleek. Het stimuleerde me door te gaan met borduren.'

Wisselwerking

De borduursteek komt in haar werk los van de traditionele toepassing en wordt een pixel in een groter geheel. Michelle: 'Ik hou van de wisselwerking tussen handmatig en digitaal. Ik zie elke steek als een pixel, hoewel ik wel enigszins schilderachtig werk, niet lineair: Mijn werk is 36 dpi, waardoor het er korrelig uitziet. Anders dan hoe veel mensen de wereld door hun camera's zien op minimaal 100 tot 300 dpi.' Overall waar ze komt fotografeert ze wat haar opvalt. Vervolgens kiest ze een uitsnede en een tekst-

fragment. Het ontwerp print ze op het gewenste formaat, waarna ze de belangrijkste gebieden ruwweg op de plastic ondergrond tekent. Dan kan ze beginnen met borduren. Ze werkt met breiwol en mengt vaak draden om tot de juiste kleur en textuur te komen.

Bron

Michelle Hamers werk is gebaseerd op eigen foto's van verkeerssituaties, bewegwijzering, door wegwerkzaamheden ontstane tijdelijke situaties, graffiti en billboards in stedelijke omgevingen. Ze legt zo de drukte en de visuele verzadiging waarmee we worden omgeven vast. Tekstfragmenten ontleent ze aan haar foto's en boeken of kranten, maar ze gebruikt ook eigen teksten. Zelf ziet ze haar werk als een vorm van sociaalhistorische documentatie, die getuigt van hedendaagse maatschappelijke overtuigingen, idealen, angsten en verlangens.

Typografie en bewegwijzering interesseerden haar al toen ze architectuur studeerde. Michelle: 'We hebben deze tekens nodig voor onze infrastructuur, maar ze zijn zo vertrouwd geworden

dat we ze vaak niet meer zien.' Met het handmatige van haar borduursteken wil Michelle de kijker uitnodigen om even stil te staan bij het alledaagse dat ons omringt.

Toekomst

'Ik ben nu een aantal nieuwe materialen en manieren van werken aan het verkennen. Ik ben net terug van een studiereis naar de grenzen tussen Israël en Palestina en de Verenigde Staten en Mexico, waar ik het gebruik van taal in conflictgebieden fotografeerde. Ik hoop dat ik altijd nieuwe ideeën, plaatsen en materialen zal blijven verkennen.'

Voor meer informatie: www.michellehamer.com

Tekst: Dorothe Swinkels
Beeld: Michelle Hamer

Michelle Hamer, *Know your enemy*, 2013, borduurwerk op geperforeerd plastic, 53 x 81 cm.

Michelle Hamer, *Sorry*, 2009, borduurwerk op geperforeerd plastic, 135 x 67,5 cm.

